

Heide [VERTELT]

www.heidevertelt.be

336

21 juni 2026

Oorlogsverleden!

Myriam Luyckx uit Kalmthout doet een oproep, met het oog op meer informatie over een Engelse soldaat:

Tijdens WO II logeerde er regelmatig een Engelse soldaat Ernest Priestley op den Heuvel bij de familie Noppe. Mijn moeder Louisa Noppe vertelde daar regelmatig over. Heeft iemand van jullie hier nog meer informatie of verhalen over? Die zou ik heel graag horen. Tot december 1949 stuurde hij mooie kerstkaarten vanuit Engeland waarin hij zijn dankbaarheid uitte aan de familie Noppe.

(alle gekende info mag je sturen naar onze redactie. Op de foto staat Ernest Priestley maar het is niet gekend wie van de vier personen Ernest is)

Sint-Jan in de Achtzaligheden

Het was zwoel in het kleine huisje met het rieten dak in de Achtzaligheden te Kalmthout. De intense winterkou van de afgelopen maanden was allang vergeten; de zware geur van brandende turf had plaatsgemaakt voor de zachte, harsachtige geur van de Kalmthoutse Heide die door de openstaande vensters naar binnen woei. Het was 23 juni 1900, de avond voor Sint-Jan.

Heide [VERTELT]

**Opnieuw een wandelzoektocht
Van 4 juli 2026 en 13 september 2026.**

1000 euro aan prijzen!

Meer info volgt de komende weken!

Goudgeel kruid tegen het onweer

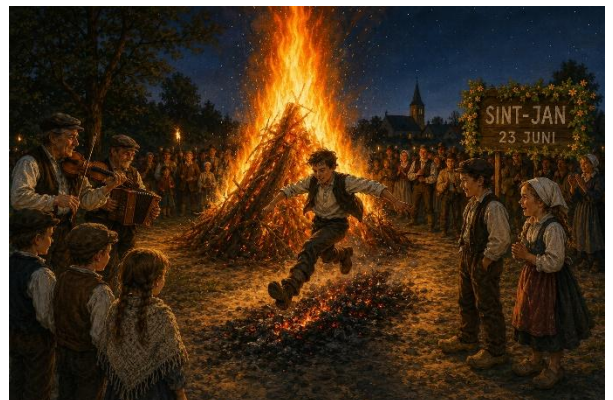
In de schemering stond moeder Cornelia Adriana aan de houten tafel. Haar handen, getekend door het huishouden, sorteerden een flinke bos felgele bloemen. *“Zijn ze dat, moeder?”* vroeg de kleine Anna, terwijl ze op haar tippen ging staan om over de rand van de tafel te kijken. *“Is dat het kruid van Sint-Jan?”* *“Ja, m'n kind,”* antwoordde Cornelia met een zachte glimlach. *“Vandaag geplukt, vers van de heide. Samen met je zus Joanna heb ik ze gehaald. Deze bloemen hebben de kracht van de langste dagen in zich. Als we ze strakjes boven de staldeur en de voordeur hangen, kan het zomerse onweer ons niks maken.”*

Vader Adriaan kwam net over de drempel gelopen. Zijn gezicht was getand door de felle junizon en zijn handen zagen eeltig van het zware werk als dagloner op het land van de grotere boeren. Hij zette zijn gereedschap in de hoek en wreef vermoeid over zijn voorhoofd. *“De boer heeft me tot de laatste minuut laten doorwerken,”* sprak Adriaan met zijn diepe, rustige stem. *“Het Sint-Janslot is daar. Vanaf morgen mag er geen asperge of rabarber meer van het veld gehaald worden. De grond moet rusten. Maar de lucht staat zwaar, Cornelia. Ik hoop dat Sint-Jan ons morgen droog weer schenkt. Je weet wat ze zeggen: Als het regent op Sint-Jan, regent het daarna veertig dagen lang.”*

“Maak je geen zorgen, Adriaan,” klonk de krakende, maar heldere stem van grootmoeder Anna Catharina vanuit haar vertrouwde stoel. Ze zat met haar rozenhoedje in de schoot, maar haar ogen glinsterden. *“God zorgt voor de dagloner, dat weet je.”*

De lokroep van het Sint-Jansvuur

Buiten klonk opeens luid gejoel. Gerard, Maria en Joanna stonden ongeduldig bij de deur. In de verte, richting het dorp, steeg de eerste dunne rookpluim op van het grote Sint-Jansvuur. *“Moeder, mogen we gaan?”* vroeg Gerard enthousiast. *“De hele heide stroomt vol bij het kruispunt. Ze steken de brandstapel aan!”*

Cornelia keek even vragend naar grootmoeder. De pastoor preekte immers vaak dat het geloof in het hart moest zitten en niet in de oude, heidense vuren. Maar grootmoeder knikte traag. *“Laat ze maar gaan, Cornelia. Zolang ze de Here Jezus maar niet vergeten bij het springen.”* *“Vooruit dan,”* zei Cornelia. *“Joanna, pas op je zus Maria. En Gerard, als het vuur begint te doven en je springt over de assen voor je geluk, zorg dan dat je je broek niet verbrandt!”* Met een luid *“Dankjewel, moeder!”* stormden de oudere kinderen de zandweg op.

De twee jongsten, Ludo en Anna, bleven teleurgesteld achter. *“Waarom zijn wij te klein voor het vuur?”* mokte Ludo, terwijl hij met zijn voet tegen de lemen vloer stampte. Grootmoeder wenkte de twee kinderen dicht naar zich toe, net zoals ze dat in de donkere winteravonden deed. *“Kom eens hier, jullie twee. Kruip maar dichtbij. De grote kinderen hebben hun vuur op de heide, maar ik zal jullie het verhaal vertellen van het échte licht van Sint-Jan. Een legende die mijn grootmoeder me al vertelde.”* Anna en Ludo vergaten meteen hun pruillip en gingen op de grond aan de voeten van de oude vrouw zitten.

De Legende van het Sint-Janslicht

Grootmoeder sloot even haar ogen, alsof ze terugreisde in de tijd, en begon te vertellen: *“Heel lang geleden, nog ver voor het jaar 1900, leefde er in de diepe, donkere bossen van de Kempen een arme houtveller. Hij had een vrouw en een klein dochterke dat heel erg ziek was. Het meisje had de zinderende*

koorts ochtend na ochtend en werd elke dag zwakker. De dokter in het dorp kostte te veel koperen centen en de houtvellen had niks. Het was de nacht van 23 juni, de vooravond van Sint-Jan. De man was wanhopig en liep in de gitzwarte nacht door het bos, biddend tot God. Opeens zag hij midden op een open plek een vreemd, goudgeel schijnsel. Toen hij dichterbij kwam, zag hij geen vuur van hout, maar een reusachtig veld vol met bloeiend Sint-Janskruid. En midden tussen de bloemen stond een grote, statige man met een mantel van kamelenhaar en een houten staf in zijn hand.

Het was de heilige Johannes de Doper zelf. De houtvellen viel van schrik op zijn knieën, maar Sint-Jan sprak met een stem zo zacht als de zomerwind: 'Vrees niet, goede man. Ik weet dat je hart zuiver is en dat je thuis een zwaar kruis draagt. Kijk om je heen. Dit kruid bloeit alleen nu, op het hoogtepunt van de zon, om de wereld te herinneren aan het Licht dat nog komen moet.'

Sint-Jan boog zich voorover, plukte een handvol van de goudgele bloemen en gaf ze aan de arme man. 'Breng deze bloemen naar je huis,' zei de heilige. 'Leg ze onder het kussen van je dochterke en hang een krans ervan boven je deur. Het zal de boze koorts verdrijven en de bliksem uit je huis houden.' De houtvellen bedankte de heilige met tranen in zijn ogen. Maar toen hij opkeek, was Sint-Jan verdwenen. Alleen de bloemen in zijn hand gaven nog licht in het donker. De man rende zo hard hij kon naar zijn kleine hutje. Hij deed precies wat de heilige hem had opgedragen. En zie: de volgende ochtend, precies toen de zon op 24 juni aan de hemel steeg, opende het kleine meisje haar ogen. De koorts was weg, haar wangen waren weer rood en ze lachte."

Grootmoeder zweeg even en aaide Anna over haar blonde haren. "Sindsdien, m'n kinders, plukken de mensen in de Kempen op deze avond het Sint-Janskruid. Niet omdat de bloemen zomaar toveren, maar omdat ze ons herinneren aan de goedheid van de heilige Johannes". Het was doodstil geworden in het huisje. Ludo keek met grote ogen naar de bos bloemen op tafel.

Cornelia stapte naar voren en kustte de oude vrouw op haar voorhoofd. "Dank je, moeder. Dat was een mooi verhaal." Ze draaide zich om naar de kinderen. "En nu, vlijtige zangers van mij, morgenochtend moeten jullie vroeg op. Jullie gaan met je versierde stokken langs de boeren om Sint-Jansliedjes te zingen voor een eitje of een cent. Naar bed!" Terwijl de jongsten naar hun slaapstee kropen, openden Adriaan en Cornelia de deur om in de nacht te kijken. In de verte kleurde de hemel boven de Kalmthoutse Heide nog altijd dieprood van de dorpsvuren. Maar in hun eigen huisje in de Achtzaligheden hing de gele krans stevig boven de deur, klaar voor de zomer, gedragen door hun onwrikbare geloof en eenvoud.

De dag van Sint-Jan: Eieren, zand en een mirakel op de heide

De ochtend van 24 juni 1900 brak aan met een hemel zo helder en blauw. Vader Adriaan stond al vroeg op de drempel en keek opgelucht naar de horizon. Geen wolkje aan de lucht. De oude spreuk had ongelijk gekregen; het zou de komende veertig dagen niet regenen. De heide was veilig.

Binnen heerste er al vroeg een vrolijke bedrijvigheid. De oudere kinderen, Gerard, Maria en Joanna, kwamen geeuwend maar met glinsterende ogen de bedstee uit. Hun kleren roken nog naar de dennenrook van het grote Sint-Jansvuur waar ze de avond ervoor tot diep in de nacht omheen hadden gedanst. Gerard had, ondanks de waarschuwing van zijn moeder, een klein schroeiplekje op zijn broekspijp, maar dat mocht de pret niet drukken. Hij had immers over de gloeiende assen gesprongen; het geluk was voor het komende jaar aan zijn zijde.

De Sint-Jansstokken

Ondertussen waren Ludo en Anna al druk in de weer met hun Sint-Jansstokken. Gisteravond waren ze nog te klein voor het vuur, maar vandaag was hún grote moment. Met behulp van moeder Cornelia hadden ze lange takken omwikkeld met kleurrijke linten en versierd met de goudgele bloemen van het Sint-Janskruid dat de avond ervoor op tafel lag. *"flink zingen, jullie twee,"* bemoedigde grootmoeder Anna Catharina hen vanaf haar vaste plek bij het venster. *"De boeren geven geen eieren aan luie zangers!"* Met de versierde stokken stevig in de hand stapten de kinderen de zandweg op. Samen met andere dorpskinderen trokken ze in een vrolijke stoet langs de hoeven van Kalmthout. Bij elke voordeur bleven ze staan, bonkten met hun stokken op de grond en zongen uit volle borst het oude lied:

***"Sint-Jan, Sint-Jan,
die goede man,
die ons de eitjes geven kan.
Geef ons een ei of geef ons een cent,
zodat je de Sint-Janszangers kent!"***

De boeren, die zich hielden aan het 'Sint-Janslot' en hun velden vandaag lieten rusten, stonden de kinderen lachend op te wachten. De korven van Ludo en Anna vulden zich al snel met blinkende witte eieren, een paar stukken versgebakken feestbrood en hier en daar een zeldzame, koperen cent.

De processie en het witte zand

Rond de middag, toen de zon op haar allerhoogst stond en de warmte zinderde boven de heide, stroomde het hele dorp samen bij de Sint Jacobskapel. Iedereen was in zijn zondagse kleren gestoken. Adriaan liep met rechte rug naast Cornelia, die haar hand stevig op de schouder van de kleine Anna hield. Het was een eeuwenoud gebruik in de Kempen om op de feestdag van Sint-Jan het interieur van de huizen en de kerken te bestrooien met wit, fijn heidezand in sierlijke motieven. De pastoor, gehuld in zijn meest plechtige witte kazuifel, ging de processie voor. De geur van wierook mengde zich met de honderden bossen Sint-Janskruid die de parochianen in hun handen droegen om te laten wijden.

Toen de pastoor het wijwater over de menigte en de meegebrachte bloemen sprenkelde, keek Anna omhoog naar de strakblauwe lucht. Ze dacht aan het verhaal van grootmoeder over de heilige in zijn kamelenharen mantel. Voor haar was de heide vandaag niet zomaar een vlakte van zand en struiken; het was een heilige plek waar wonderen konden gebeuren.

Een onverwachte zegen

Na de mis keerde het gezin terug naar huis. De houten tafel, die gisteravond nog vol ongewijde bloemen lag, was nu gevuld met de opbrengst van de kinderen: een flinke schaal met eieren. Cornelia begon meteen met het bakken van een grote Sint-Jansomelet met spek, een traktatie die ze maar zelden aten. Terwijl het eten kletterde in de pan, kwam Adriaan de stal uitgelopen met een brede glimlach op zijn gezicht. In zijn armen droeg hij iets kleins en wits. *"Cornelia, kom eens kijken,"* riep hij over het erf. De kinderen stormden naar buiten. In Adriaans armen lag een kerngezond, pasgeboren lammetje. De oude

ooi, die al dagen suf in de hoek van de stal lag en waarvan Adriaan vreesde dat ze het niet zou halen, stond er levendig naast te blaten.

Grootmoeder Anna Catharina kwam langzaam naar de drempel gelopen en steunde op haar wandelstok. Ze bekeek het jonge leven, keek toen omhoog naar de gele krans die stevig boven de staldeur hing te glanzen in de middagzon, en sloeg een kruisje. *"Ik zei het je toch, Adriaan,"* sprak ze met een zachte, wetende glimlach. *"Sint-Jan vergeet de dagloner niet. Het licht is in ons huis gekomen."*

Die avond aten ze in de Achtzaligheden met een dankbaar hart. Het was een dag van eenvoud, van hard werken dat rust vond, en van een onwrikbaar geloof dat, net als de wortels van het Sint-Janskruid, diep in de Kalmthoutse aarde verankerd lag.

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Sint-janskruid

Wetenschappelijke naam: *Hypericum perforatum* is een wilde plant met opvallende gele bloemen die van nature in Europa voorkomt. De plant bloeit rond 24 juni, de naamdag van Sint Jan (Johannes de Doper), waar hij ook zijn naam aan dankt.

In de volksmond en de kruidengeneeskunde staat de plant vooral bekend als een natuurlijk middel bij milde psychische klachten, maar het gebruik ervan kent een aantal zeer belangrijke handleidingen

Het BK Wielrennen in Brasschaat 1933/ 2026!

Je kan je misschien afvragen wat de jaartallen 1933 en 2026 gemeen hebben met Kalmthout en het Belgisch kampioenschap wielrennen in Brasschaat? Er is een link, lees maar mee!

In 1933 werd Kalmthoutenaar Louis Duerloo in Brasschaat de Belgische kampioen wielrennen. Het was toen een wedstrijd over 204 km met strijd van de eerste tot de laatste kilometer. Dat Louis toen in Kalmthout de held was hoeft geen betoog. Hij werd in Kalmthout feestelijk ontvangen, met huldiging in het gemeentehuis. De wedstrijd had plaats op 5 september 1933, op wat men toen in Brasschaat *"de kleine acht"* noemde. Louis legde de 204 kilometer af in 5u37' en 30 seconden. Hij won voor Jozef Vanderhaegen en Constant Huys.

In 2026 is het precies 100 jaar geleden dat in Brasschaat een eerste maal een Belgisch kampioenschap plaats had. Onder de titel: *"Opgelet! Renners in aantocht"*, kan men de komende week nog de tentoonstelling bezoeken die plaats heeft in de bibliotheek van Brasschaat (tot en met zaterdag 27 juni). De toegang is gratis, op maandag van 10 tot 18u, van dinsdag tot vrijdag van 14 tot 18u en op zaterdag van 10u tot 14u. Het gaat vooral over de vele wielervedstrijden die er in Brasschaat, in de verschillende wijken, zijn geweest. Aan de hand van foto's, oude affiches, persknipsels enz. wordt de hele geschiedenis van deze koersen uit de doeken gedaan! Wist je trouwens dat er ooit een wielerpiste lag in Mariaburg?

Louis (officieel Petrus, Aloisius) Duerloo werd geboren op 7 juli 1910 in Essen maar bracht een groot deel van zijn leven door in Kalmthout. Vanaf zijn jeugdjaren woonde hij op het Kerkeneind in de *"gasfabriek"*,

hiermee kreeg hij zijn bijnaam, “Louis van de gas”. Hij overleed op 30 september 1977 in Spanje (Mijas). Louis was beroepsrenner van 1932 tot 1938. Zijn mooiste en grootste overwinning was er in 1935 toen hij de Ronde van Vlaanderen won. In 1931 was hij al eens Belgisch kampioen geweest, toen tijdens het Militair kampioenschap. Over onze Kalmthoutse renner Louis Duerloo verscheen in “Heide vertelt” al heel wat. In het nummer 187 bracht Wim Kuyps een bijdrage over de begrafenis van Louis en in ons nummer 261 gingen we dieper in op zijn overwinning in de Ronde van Vlaanderen in 1935.

Terug een Kalmthoutenaar aan de start!

Het is weeral enkele jaren geleden dat er een Kalmthoutse renner is vermeld op de startlijst van het Belgisch kampioenschap. Na de carrière van Nieuwmoerenaar Ludo Delcroix waren er natuurlijk nog Kevin Pauwels en Bart Arnouts, die als veldrijder-beroepsrenners, ook mee de start namen. Anno 2026 is er Mathis Avondts, hij zal nu Kalmthout vertegenwoordigen. Hierdoor wordt de link met het BK in Brasschaat voor onze lezers duidelijk!

Dat Mathis al meteen een rol gaat spelen tijdens dit kampioenschap is twijfelachtig, als Belg is hij de enige renner van zijn Nederlandse ploeg, Parkhotel Valkenburg. Toch zullen wij hem graag verwelkomen wanneer hij op zondag 28 juni rond 13u45 door “zijn Heide” komt gereden.

Het BK beleven in Kalmthout.

We mogen ons verheugen dat de organisatie in Brasschaat gekozen heeft om ook onze gemeente aan te doen tijdens de grote ronde. Met vertrek vanuit Antwerpen komen de renners omstreeks 13u45 Heide binnengereden via de Bevrijdingslei. Vervolgens steken ze de overweg over en zetten ze hun weg verder via de Heidestatiestraat, Beauvoislaan, Heikantstraat, Driehoekstraat, Kerkeneind en Kapellensteenweg richting Essen.

Onderweg zijn er zeker twee punten waar je het BK kan volgen op groot scherm gepaard gaande met beleving. In de eerste plaats kan je terecht op het Heidestatieplein voor het station. Er komt daar een groot scherm, de activiteiten starten er vanaf 10u. Hoogtepunt gaat de passage aan de overweg zijn! Het is een organisatie van de “VZW Heide leeft” in samenwerking met Café 't Centrum en restaurant Heide statie.

Ook op het Marktplaatsplein wordt rond de wielersport gewerkt. Daar is er in de eerste plaats de passage van de renners op de Kapellensteenweg rond 14u, maar er worden ook activiteiten aan gekoppeld. In de feesttent kan je terecht vanaf 10u, er is ook een open terras. Tijdens de “Aerts Action Bike Day” in samenwerking met “Kalmthout Goes Americana 2026” zal de wielersportliefhebber er kunnen genieten van een aantal activiteiten, uiteraard is ook het BK te volgen op groot scherm. Een bewaakte fietsparking wordt voorzien!

De doortocht van een wielervedstrijd van dergelijke omvang brengt ook verkeersmaatregelen mee, zo zal er op verschillende plaatsen op het parcours een parkeerverbod worden ingesteld en worden een aantal straten tijdens de passage verkeersvrij gemaakt, zie ook www.pzgrens.be

Op een zondag in Heide!

's Zondags komen de Sinjoren,
naar 't café "De open Heerd".
Want in 't stad zijn ze verloren,
wordt er daar door hen beweerd.
Dus rijden ze naar den buiten,
met hun vrouw en met hun spruiten,
en passeren een paar uur,
bij May Dale aan 't open vuur.

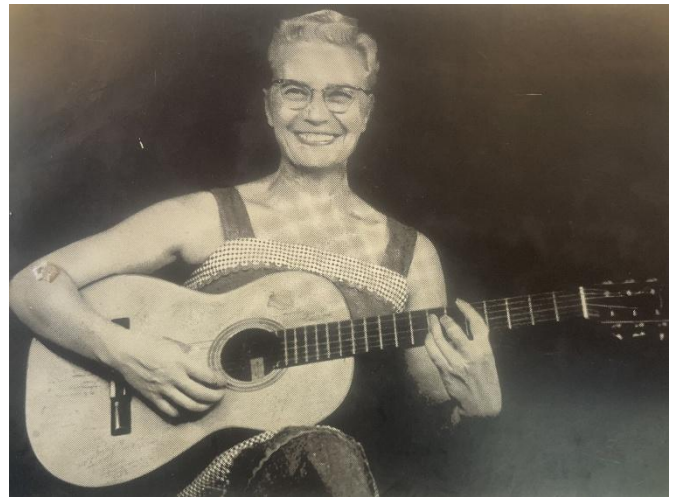
Refrein:

In 't café den Open Heerd,
wordt er dikwijls nen beet verteerd,
in de Heerd, open Heerd,
wordt er dikwijls nen beet verteerd.

Er was ook een speciaal refreintje voor de garçon:

Erik is er de garçon,
heeft 'ne faible voor Boinon,
das 's zijn klantje, dat 's zijn klantje,
dan serveert hij met meer elan.
Is 't stil dan speelt hij wat mandolien,
dan moest 'hem eens bezig zien,
wat 'nen as, wat 'n nen as,
't is dan dat we hem het liefste zien,
maar hij maakt schoon "zoute mondjes",
blokskes kaas met cornischontjes,
is dat lakker, is dat lakker?
Mensen eet olle schotel uit!

Dan pakt Mayke heur gitaar,
houdt de mensen aan den "târ",
en maar zingen, en maar zingen,
g' hoort het buiten al van "var".
Maarr si.. in 't laat weurd het pas plezant,
hoe meer bier, meer plezier
Drinken is toch vast geen schand,
maar om kwartje na den éénen,
nemen z' allemaal de benen,
komt de garde, komt de garde
mensen drinkt gauw uw pintje uit
la..la...la..la.....

Dit liedje werd gemaakt door May Dale ter ere van de viering van de opening van den "Open Heerd" op 26 september 1956 met medewerking van collega's Jaak De Vocht, Albert Peeters, Jenny Lionel, Staf Parmentier en Gaston Berghmans. De "Open Haard" was een Jazz-café op het Heidestatieplein.

Eddy Chrisostomus overleden

We kregen kennis van het overlijden van Eddy Chrisostomus. Eddy werd geboren in Antwerpen op 20 maart 1947 en overleed op 13 juni thuis. Hij woonde in de Culturalaan en was de levensgezel van Hilde Van Gils. Hij was een gewaardeerde musicus die de laatste jaren vooral dirigent was, onder andere vele jaren van het amateurorkest "*Sint Amands Cecilia band*". Van Eddy wordt afscheid genomen op woensdag 24 juni om 11u in het Keienhof. Hij rust in vrede.

Over Eddy maakten wij in 2021 voor "*Heide vertelt*" een reportage (nummer 99 dd.21/11/2021)

Overleden op 104-jarige leeftijd!

In het WZC Sint-Vincentius overleed op 14 juni één van de oudste bewoners van onze gemeente. Mariëtte Hendrickx werd in Kapellen geboren op 10 juli 1921, zij was de weduwe van Stan Nagels, had één zoon Rony, gehuwd met Elly Clement, en had één kleinkind en vier achterkleinkinderen. Van Mariëtte wordt in familiekring afscheid genomen. Zij rust in vrede.

Linda Arnst in het kunsthuis Ernest Albert!

Linda Arnst is op dinsdag 23 juni om 14u te gast in het kunsthuis Ernest Albert om er te vertellen, en de aanwezigen te leren krantengedichten te schrijven. Een beetje verrassend wat er te wachten staat, maar iedereen die interesse heeft is welkom! Koffie en dranken staan klaar, de toegang is gratis!

75 jaar Heibos in boekvorm!

De afspraken zijn gemaakt, het werk kan starten! Dat is de boodschap om ervoor te zorgen dat de viering van "75 jaar Heibos" volgend jaar niet onopgemerkt zal voorbijgaan. Op 1 september 1952 werd voetbalclub Heibos gesticht in het "Nieuw Hotel" in de Canadezenlaan.

Ondergetekende heeft aanvaard om een boek te maken waarin de geschiedenis van de jarige voetbalvereniging uitgebreid aan bod gaat komen. Om het werk tot een goed recht te brengen, en het zo volledig mogelijk te maken, moet ik kunnen rekenen op de mensen die ooit betrokken waren bij de club. Vooral naar sportievelingen die heel wat jaren de paars-groene kleuren hebben verdedigd, of op Heibos allerlei taken hebben uitgevoerd, doen wij een oproep!

Ben je nog in het bezit van foto's die de geschiedenis van de club vollediger kunnen maken, heb je nog andere documenten of trofeeën, of kan je anekdoten vertellen die het boek kunnen vervolledigen, laat het dan zeker weten. In overleg met de voorzitter, Herman Arnouts, scannen we alles in of fotograferen wij het even, om kort nadien terug te bezorgen aan de eigenaar.

We zijn er ons van bewust dat heel wat lezers van "Heide vertelt" betrokken zijn geweest en in het verhaal voorkomen als speler, trainer, bestuurslid of supporter. We zullen dan ook gevolg geven aan uw reacties en, misschien met wat geduld toch, contact opnemen!

Je mag alle info overmaken naar het mailadres vandenbuijslouis@gmail.com

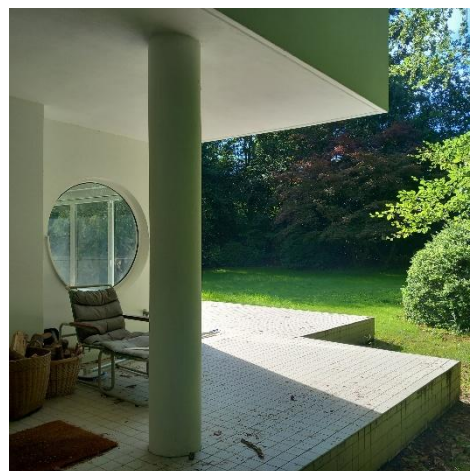
24. Villa De Bock (DE REIGER)

Gebouwd in 1934
Architect E. Van Steenberghe
Berkendreef 14
Heide-Kalmthout

Een aantal aspecten zijn hier het vermelden waard:

Nog een gebouw door architect Van Steenberghe ontworpen in opdracht van de kopman van uitgeverij De Sikkel. Een woning die eerst als weekendhuisje fungeerde. De woning lag in de achtertuin van site Vredeburg die tot ontwikkeling kwam na 1921. Zelf bleef de architect eigenaar tot 1947. Daarna kocht zijn neef Karel De Bock het goed waar hij permanent ging wonen.

Het volledige plan toont, zoals later ook het geval zou zijn bij villa Rottie, een grondig uitgedokterd volumespel. Groot nadruk werd gelegd op de inkomhal met rappenpartij. Deze vormde de schakel tussen de leefruimte aan de achterzijde en het kleinere volume van de keuken aan de voorzijde. Opvallend aan dit project zijn de strakke vormen en hun uit gepuurde constructiemethodiek. Vanaf 1950 kreeg de woning met permanente bewoning een eerste verbouwing. Boven het bestaande keukenvolume werd een berging bijgebouwd die onmiddellijk een verandering in de verhoudingen meebracht, zonder afbreuk te doen aan het karakter van de villa.

De echte grote verandering in 1958 met een uitbreiding aan de keukenzijde over twee niveaus, het bouwen van schuingeplaatste garageboxen aan de straatzijde en het bijbouwen van een volume, zwevend boven de inkomdeur aan de achterzijde van de woning. Bij deze verbouwingen werden dezelfde constructiemethoden en materialen gebruikt als in de oorspronkelijke villa, zodat bij een eerste kennismaking zeer moeilijk is de oude en nieuwe toestand van elkaar te scheiden.

bezoek onze website www.heidevertelt.be voor nog meer foto's (11)

Volgende week: 25. **Het Volkshuis** (bijdrage van Paul Witters)

25 jaar Grenspark Kalmthoutse Heide

Op 18 juni kwamen de vrijwilligers die zich al vele jaren inzetten voor Grenspark Kalmthoutse Heide, samen voor een viering. Wat begon bij mensen uit de streek die de waarde van dit unieke landschap zagen en ervoor opkwamen, groeide uit tot een sterke grensoverschrijdende samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland. De bescherming van Grenspark Kalmthoutse Heide is van onderuit gegroeid. Hun betrokkenheid legde mee de basis voor het draagvlak dat vandaag nog altijd de kracht van het Grenspark vormt.

Van lokaal engagement naar Grensparkorganisatie

In 2001 gaf de Benelux formeel de start aan de grensparkorganisatie. Sindsdien werken Vlaamse en Nederlandse partners samen aan natuur, landschap en beleving over grenzen heen. Een landschap houdt niet op aan een landsgrens, gemeentegrens of eigendoms grens. Daarom werkt de Grensparkorganisatie samen met overheden, natuurbestuurders, eigenaars, vrijwilligers en andere partners over grenzen heen aan het behoud en de ontwikkeling van dit unieke natuurgebied.

Lukas Jacobs, de voorzitter van Grenspark Kalmthoutse Heide zegde hierover:

“Grenspark Kalmthoutse Heide is een uniek gebied, maar ook een unieke samenwerking. Het voelt na 25 jaar evident om iedereen die betrokken is bij het gebied goed te kennen, maar dat was het bij de start niet. Grenspark is een erg goed samenwerkingsverband dat ervoor zorgt dat we niet naar de afzonderlijke eigenschappen kijken, maar naar het gebied als één geheel.”

Die samenwerking zorgt voor samenhang in natuurbestuur, water, recreatie, educatie en communicatie. Ze maakt het ook mogelijk om gezamenlijke projecten uit te voeren, kennis te delen en grensoverschrijdend te werken.

Vrijwilligers maken het verschil

Tijdens de jubileumviering staan de vrijwilligers centraal. Zij gidsen bezoekers, monitoren soorten, onderhouden routes, begeleiden jongeren, waken in de brandtoren, ontvangen bezoekers en ondersteunen het natuurbestuur. Ze zijn vaak verbonden aan verschillende organisaties, maar samen vormen ze een onmisbaar netwerk rond het Grenspark. Vrijwilliger van het eerste uur Chris Vander Sypt, drijvende kracht achter de natuurgidsen van Nareka, organiseerde en begeleidde talloze wandelingen in het gebied.

“Ik heb de laatste jaren heel goed kunnen samenwerken met Grenspark Kalmthoutse Heide. Er is veel steun geweest vanuit Grenspark om projecten toe te lichten en bijvoorbeeld kennis over natuurmonitoring in het gebied bij te brengen aan de gidsen. Indrukwekkend hoe Grenspark met andere vrijwilligers de evolutie van soorten opvolgt. Dat is echt een hele grote meerwaarde voor de wandelingen die wij organiseren.”

Met vertrouwen vooruit

Het jubileum biedt ruimte om terug te kijken, maar ook om vooruit te kijken. Het masterplan uit 2023 verruimt de blik naar een grotere regio en mogelijke nieuwe partners. Die visie bouwt voort op wat 25 jaar samenwerking heeft bewezen: samenwerken over grenzen heen levert meer kwaliteit op voor natuur, landschap, bewoners en bezoekers.

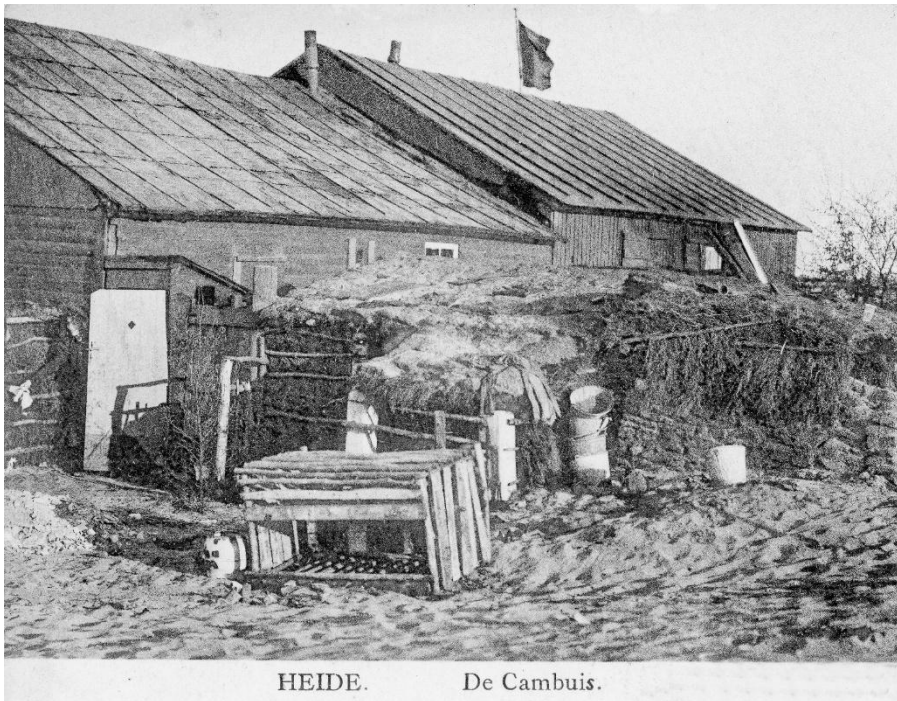
De oogstappel

De oogstappel is de appelsoort die het vroegst in het jaar kan geplukt worden, van eind juli tot half augustus is hij rijp! Het ras komt oorspronkelijk uit de kwekerij van Wagner in Riga en werd in 1852 voor het eerst in Frankrijk ingevoerd.

Het gaat om een vrij zure handappel die ook voor het maken van appelmoes kan gebruikt worden. De bleekgroene tot groengele vrucht is middelmatig groot met een iets onregelmatig vorm. De appel heeft een tere schil en kan gemakkelijk gebutst worden. Eens de appel van de boom is moet hij binnen de 10 dagen gegeten of verwerkt worden.

Uit de oude doos

HEIDE. De Cambuis.

We zijn al heel wat foto's tegengekomen van de "Cambus", de keet die er was midden in de Heide om de werklieden, de "zandspaaiers", en later de toeristen en schilders, op te vangen. Bijna alle foto's tonen de voorzijde. Hiernaast één van de weinige foto's gemaakt van de achterzijde van de Cambus. Duidelijk een verzamelplaats van mest en andere attributen. Onderaan de foto de naam "Cambuis" in plaats van "Cambus". Later werd deze naam gebruikt voor het café-restaurant op het Heidestatieplein en werd er nog een U toegevoegd, zo werd het "Cambuus"

Heide vertelt is een uitgave van
de VZW Heide vertelt.
Redactie: Heidestatiestraat 58/1
2920 Kalmthout
0477/22.24.81
www.heidevertelt.be

3464. F. Hoelen, phot., Cappellen
Heide-Calmthout. — Café "In de Heiderust."